Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Commentaria in universam artis logicam - Cod. Ettenheim-Münster 277

[S.l.], [17. Jahrh.]

Dvbivm 2dvm

urn:nbn:de:bsz:31-129937

Visual Library

Hoc argtm postulat solut. illius dubij An de singularib. poss. cē scia.
Ad qd breuit Rx de singulari ut sic bene poss. cē aliqm scia ut
recte probat argtm de Deo de q̄ ē vera scia Theologiae neq n. scia repug
nat singularitas ut sic sed tm repugnat singularitas mātis et contingens
ut ita dicam qa scia ē cognitio certa et evidens q̄ n̄ pt cē respu alicuius
mēcti et contingentis, qndo qd dat aliqd singulare plane immāti et
nrum qle ē Deus de tali bene pt cē scia. At de cōtrario singularib.
mātib. et contingentib. n̄ dat scia directe p hoc statu qa illa in pis n̄ st
proportionata illtm, deinde st mēcta et corruptibilia et qd de ijs n̄ poterit
cē scia. Ad argtm qd Rx veram cē ma. de singularib. illis q̄ ad suam con
tingentiam consideratis de ijs n. neqt dari scia, mio m de singularib.
q̄ f se st certa et incorruptibilia p hoc statu n̄ dat scia directe sed tm
reflexe qa illus nr̄ prius intelligit urtē postea v. singulare et sic qmuis de
Deo q̄ ē ens singularissimum habeat scia Theologiae, tn qa cognitio qm de
ipso habemus p hoc statu q̄ supponit cognitionem alicuius urtis nrum erit adhuc
assignari urtm, manebitq rao nra in suo robore.

DVBIVM 2DVM:

Vtrum Vrte dctz foātit à pte rei ante oem illus operationem?

Praecedenti dubio dictum ē pt singularia admittenda cē urtia fundamentalit
hoc ē concedendas cē ijs dam naās q̄ in pluribus individuis cum singularib. reg
iant q̄ naā à pte rei n̄ dnr urtes foātit sed fundamentalit qa pbent
fundtum illtm nro ut ipse efformet urtē foātit et qa in ipsis rda intentio
urtis q̄ ē rao foātis illis tanqm in sullo qdam fundat et de his qrit in
psenti, vtrum foātit sint urtes à pte rei An tm fundamentalit?
Plato Diuinus ponebat naās illas urtes separatas à singularib. in seipsis
subsistentes à parte rei absq ulla dependentia vel illus vel individuorum
easq Idaeas appellabat, eamq tales naā hoc mo consistentes haberent unitatem
et aptitudinem ad cēndum in multis inserebat Plato urtē foātit dari à
pte rei ante oem illus operaoem.

Scotus tel q stolaph ipse ex cum suis Asseclis asserit Dari substantiam
a pte rei independentem ab ultimo Fatro sibi ipsum, non tamen substantiam
et aptitudinem ad eandem in multis in ipsis naturis rerum ante eam ultimum
actum. Ex pte collligit Dari unitatem substantiae a pte rei ex mit aliud respectu ad
unitatem substantiae ipsa unitas et aptitudo prima ad eandem in multis.
Fonseca primus Scotum sequitur q nam unitas fundamentalis antecedens ex:
istat in singularibus tribuit aliquam statum in q ipsa habeat esse et uni
tatem et aptitudinem ad multa et segmentat asserit Dari unitatem substantiae a
parte rei. Sed omnes istae et eae coeli philosophorum et Theologorum sunt
Pro Veritate ex ultimo Dd. Nam illas q unitas determinans quae in Bestia statu
consistit. 1: in statu contractionis et sic existunt in singularibus et non in suis
a pte rei. Et in statu Entitis q vocat tui Divinum substantia entitatis et
generalis q ab ipsis emanant. 3: Consistit primum in statu abstractionis
eam sic sumpsit in q statu assumunt ipsa nam q in singularibus abstractae, Conf
deratae tu abs illis singularibus et in hac Bestia statu ponunt V. g. substantiae
Nam Humanam illa in statu se sine in statu entitis assert tui sum q di
cata entitatis et generalis constituantur ab ipsis substantiis ut ea unum rationi
sibile ad mutationem, item v. g contracta ad hoc nel illud individuum
hoc a q in Petro et alis singularibus hl statum abstractionis, q
v. considerata eadem non abs illis singularibus, vel q ab illis ultimo q sunt
et illis constituunt in statu q sunt abstractionis sine abstractionis. Ex q statu abs in notitia
a in alio a Dicit ideo q ipsi in statu abstractionis repugnant. Ex statu a
q sunt abstractionis hl q carent singularitate hoc ipsi in statu abstractionis repugnant.
Dicit in in statu q sunt abstractionis unitatem quidem et aptitudinem ad multa, q dem
ipsi ut a abstracta ad singularia non repugnant. Et ea Nam in statu abstra
ctionis q dem assert q ipsi in statu q sunt abstractionis repugnant et assertit fundabil.
Si vis accipiat nam sed in statum entitis nel sed sic nil minus nil q ipsi in
alio statu considerati repugnant ex ut sic tui Dicit generalia entitatis q
nam in genere statu repugnant cum ipsi Dicit. Sine in assertes horum abstractum
ad singularia sine q sunt ab illis q hl q sit a nel rationi, q sibi et ad
mutationem. Hoc quotuplex sit Chri 1:

Chro 1a Naa q denominant formaliter urtes n
Consistunt p se separata a singularib.

Haec Chro e 3a Platonem ut colligit ex Arte, licet quidam m ex SS PP. asse-
rant Platonem Janeli locutum fuisse, intellexisse siquidem p Ideas suae
exemplaria quidam omnium creaturarum in mente divina existentia, q adhuc
Theologi nri Ideas vocitant, falsoq Artem Platoni hanc sentm falsam
imposuisse. Sed quicquid sit de hoc cons hu fert sentia Platonem fuisse in
supra explicata opinione licet nu pie possit explicari. Sed haec explicatio n
multum 3a nos, nec m credibile e Artem ausum fuisse suo praeceptori quem
sp mye coluit tantam calumniam imponere, et nil lot Platoni sectatores
adhuc in vivis existentes aliqm sentm qm ipse nunqm docuerat falso ipsi
noie ventilare.

Ptr cum Chro. Ois centia e nro commuta cum re cuius e centia sed res urtes
st de centia singularium go st commuta cum singularib et go Chro vera.
ptr ma. aial et rovale st de centia hois et ho e de centia Petri sed haec
oia st urtia go urtia st de centia singularium. ptr ma. st n. gnus species et
dria go st urtia. ma. p. sylm ptr ois centia ll participari ab illo cuius
e centia sed n pt participari ab aliq nisi commugat cum illo go ois centia
nro e commuta cum illo cuius e centia. ma. e clara, si n. ho n participa-
ret aial rovale n cet de centia hois aial rovale go ois centia dt participare
ab illo cuius e centia. ptr ma. participare centiam alicuius e hre illam
sed hre centiam e commugi cum illa go ma. vera

Ptr 2o. Urte e illud qd e predicabile de multis sed Ideae Platonicae n st
predicabiles de multis go Ideae Platonicae n st urtes. ma. pat ex de
finitione urtis. ptr ma. nil pt predicari de aliq pfertim predicare
centiali nisi sit in illo sed sclm Platonem naa istae eces n st in
singularib existunt n. plane separatae ab illis go n possunt predicari
de illis et go n erunt urtes.

Pbr 3. Illæ naã sic separatæ st indivisæ in se et divisæ à qtibet alio
q̃ st individuales et singulares. pat. cons. qa singulare et individuum
ẽ qd ẽ indivisum in se et divisum à qtibet alio. pt aũs in pis illæ
naã st divisæ à qtibet alio, supponit n. qd sint separatæ à singularib
Deinde st m̃ indivisæ in se, nil n. pt assignari in sent. Platonis qd illas
dividerent q̃ cent plane singulares.

Clio 2a. Naã Vrtis n̄ distinguit actu à singu-
larite ceu ad driã numerica ante oem opraoem
alias sed tm distinguit raoẽ ratiocinata, qm mo
distinguunt oes gradus Metaphysici inter se

Hæc Clio ẽ ĩa Scotum, Cois tn̄ inter Thomistas. Ante cuius pbaoem
N. Varia à Phylois assignari distinctionum genera. Distinctio
in coi nil ẽ aliud qm negaõ Identitatis unius extremi cum alio, q
negaõ aliqndo ẽ inter extrema positiva qtis ẽ inter Petrum et Paulum
ĩndoq inter Duo extrema qrũ unum ẽ Positivum aliud Privativum
aut Negativum qtis ẽ inter Visum et Cæcitatem et alia entia negativa
Distinctio in coi dividit 1o In distinctioem realem et raois.
Distinctio realis ẽ q dat à pte rei inter duo extrema ante oem alias
opraoem et hæc distinctio realis multiplex ẽ.
Alia ẽ distinctio realis rei à re. Alia distinctio realis modalis
Distinctio rei à re ẽ q versat inter duo extrema, q hnt oio diver-
sam entitatem qmo distinguunt Petrus et Paulus. Lapis et equus. Distinctio
Realis Modalis ẽ q versat inter rem et modum rei q̃ raoe distinguit
Figura à qnte, Relaõ à fundto, subsistentia à naã.
Alia ẽ distinctio Realis q vocat metuendis et metuisi et ẽ illa quæ
versat inter aliq qrũ unum metuit aliud et in suo addit aliqm entitatem
realiter ab ipso diversam sic totus hõ distinguit realiter à qtibet pte
physica qm metuit v. g. à maã vel foã q ẽ aia raoalis, ipse n.
totus hõ pt maam addit m̃ foam q realiter distinguit à maã et sic distin

quidem homo realiter a materia distinctione realis includentis et inclusi.
Distinctio rationis est quae a parte rei non potest esse inter duo extrema ante omnem
illam operationem, versatque haec distinctio inter illa quae a parte rei sunt inter se
ipsa identificata dicuntur tamen per illum quod illa distinctio conceptibus concipit
et haec distinctio est duplex.
Alia Rationis ratiocinantis. Alia rationis Ratiocinatae. Distinctio rationis
ratiocinantis est quae fit ab illa nullo praesupposito fundamento in re ut quando
illa distinguit idem a seipso v. g. quando format propositionem identicam Petrus est
Petrus. ibi Petrus distinguitur in ratione subiecti a seipso in quantum habet rationem
praedicati et est pure rationis ratiocinantis haec distinctio quia Petrus non magis
praebet fundamentum ut concipiatur secundum rationem subiecti quam secundum rationem praedicati.
Distinctio rationis ratiocinatae est illa quae fit cum fundamento in Re hoc est
non ex mero opere illius sed quia res ipsa praebet fundamentum et occasionem dis-
tinctionis et hoc modo distinguitur animal a rationali in homine, habet enim illius nomen
fundamentum ut distinguatur haec duo inter se quia homo in quantum animal est prin-
cipium sentiendi in quantum vero rationalis est principium ratiocinandi cum dis-
currendi et tenet in homine animal et rationale sed sunt una et eadem entitas
realiter sed tamen virtualiter multiplices, possunt enim praestare id quod praestare possunt
plures entitates realiter distinctae.
Inter distinctionem Realem et Rationis Medium quidam fingit Scotus quod sit
minor quam realis et maior quam rationis cuius fundamentum cum ex natura rei mun-
cupat. sed hoc figmentum Scoticum haec ratione eludes omnis distinctio
vel est ante mentis operationem vel non est sed post illam quod non distinctio illa
media erit vel ante mentis operationem vel non erit, antecedens est certum quia
non dabitur medium inter illa duo. Si dicas quod sit ante mentis operationem
Tunc inferetur quod erit realis. Si dicas quod post illam et non ante illam.
sequitur quod sit rationis distinctio quod illa distinctio media non erit inter distinc-
tionem realem et rationis. Deinde distinctio est passio entis sed inter eas
realis et rationis non dabitur medium quod nec dabitur alia distinctio media
inter realem et rationis.

Fundtā distinctionis rationis ratiocinatae varia solent assignari. Cōtra
duplex est. Primum distinctio realis ipsarum rerum vel operationum. Ex hoc n.
fundto distinguit ith illa quae a parte rei identificantur v.g. quia ith cognoscit
aīal reperiri in hōie et Leone quae realiter distinguuntur, movet ad cognos-
cendum aīal in hōie non cognito rationale vel quia videt aīal quod est in Leone
distingui realiter ab aīali quod est in hōie movet ut non distinguat aīal a
rationali, Et ex eo quod videt rationem coloris reperiri in nigredine sive albedine
movet ith ut distinguat colorem ab albedine.

Secundum solet assignari per sectio ipsius rei quae ith non potest penetrare unica
cognitione propter sui limitationem sed dicitur singulas rationes formales in singulis
conceptibus cognoscere, ex quo varia cognitione sequitur in re distinctio rationis
ratiocinatae. His positis

Pro 1a pars Chōis. Omnis natura vere praedicatur de suis singularibus sed
si distinguerentur actu realiter ab illis non posset praedicari de illis ergo non distinguitur
actu ab illis ante mentis operationem, ma. est certa, haec n. est vera praedicatio
Petrus est hō, Hō est aīal. Pro mi. ad veritatem praedicationis petitur realis
identitas praedicati cum subiecto, Ex eo n. istae praedicationes v.g. Caelum est
lapis, Asinus est hō sunt falsae quia praedicatum distinguitur realiter a subiecto ergo
si natura vere distinguerentur realiter a singularibus non posset vere de illis praedicari.
Huic rationi occurrunt Scotistae asserentes distinctionem quidem realem
satisfacere illas propositiones, non v. distinctionem mediam sed fugiunt non tamen effu-
giunt Scotistae, Illa n. distinctio cum sit secundum illos ante omnem mentis
actum est realis ergo si realis distinctio sufficit ad satisfaciendas propositiones
illa media non distinctio sufficiens erit superdem et illa realis est.

Pro 2a p. Illa distinguuntur ratione ratiocinata quae distinguuntur cum fundto
in re sed aīal et rationali et idem dicimus de aliis gradibus Metaphysicis
distinguuntur cum fundto in re ergo ratione ratiocinata. Pro mi. Ex eo n. quod
ith videt aīal quod est in Leone distingui realiter ab aīali quod est in hōie,
distinguit non postea ipsum aīal in hōie a rationali vel quia videt nec ith
omnia natura humanae individua esse in ipsa natura similia et differre in

singularitate, movet ut concipiat naturam in qua est similitudo non concepta singularitate quod distinguit naturam virtutem a suis singularibus cum fundato in re quod natura virtutis distinguetur a singularibus ratione ratiocinata.

Cap. 3 Natura a parte rei sit unitatem numericam habet non unitatem formalem a numerica non realiter sed ratione ratiocinata tantum distinctam.

Haec Cap. 4 habet partes. Antequam singulae partes N. est unitatem in communi sive definiri. Unitas est negatio divisionis rei in se et identitas cum alio, hinc aliquid esse unum nihil est aliud quam esse indivisum in se et divisum a quolibet alio, nomine negationis non intelligimus puram et simplicem negationem sed negationem ponimus talem, duplex a. communiter ad propositum assignatur unitas una formalis, altera materialis seu numerica. Formalis iterum duplex est Alia generica Alia specifica quas unitates formales recte explicare non poterimus nisi prius quid sit divisio formalis explicemus.

Est quod divisio formalis quae fit per diversa praedicata formalia. Divisio formalis generica est quae dat nobis diversa genera praedicata contraria quae divisione nobis se desgregantur homo et lapis et haec divisio quandoque maior est quandoque minor iuxta diversitatem generis proximi vel remoti. Divisio formalis specifica est quae versatur nobis praedicata contraria specie distincta quae divisio intercedit nobis hominem et leonem quae nobis se non per praedicata generica sed specifica dividuntur. Conveniunt quippe in ratione animalis quae est ratio generica differunt tamen in certa specie in rationali scilicet et irrationali. Jam quod patebit quid sit unitas generica et quid specifica. Unitas generica est negatio divisionis genericae hac unitate copulantur homo et leo. Unitas specifica est negatio divisionis specificae qua unitate Petrus et Paulus sunt unum quod.

Solet a. unitas formalis hoc modo faciliter describi. Unitas formalis est negatio divisionis in plures entitates.

Unitas v. Mathematica cum Numerica est negatio divisionis in plura propria individuantia cum conditiones individuales quibus unitas est in Petro v. G. quae est indivisa in plura propria individuantia.

Divisio v. est ista cum Numerica cum Mathematica est quae intercedit inter individua eiusdem speciei quae per diversa propria individuantia distinguuntur ut Petrus et Paulus dividuntur numerice quia habent propria individuantia diversa. Propria cum conditiones individuantes nil aliud sunt quam certae quaedam materiae certis quantitatibus signatae ut haec ossa, haec carnes, quae propria solent non vocari haecceitates et ab illis sumuntur rerum individuationes. Atis Notatis.

Probatur 1a Pars Chronicae quae nullam ferre habet difficultatem. Natura n. humana quae est in Petro a parte rei non est divisa in plura propria materia cum conditiones individuantes quod natura humana (et idem dicimus de aliis naturis rerum) habet unitatem numericam a parte rei. Consequentia patet quia unitas numerica est negatio divisionis in plura propria individuantia. Probatur antecedens natura n. Petri habet tantum has carnes, haec ossa quod non habet alia propria distincta v. G. Pauli aut Francisci cum natura quae est in Petro distinguuntur realiter numerice tantum per suam propriam materiam ab illa natura quae est in Paulo quod natura Petri a parte rei est indivisa in plura propria materia.

2a Pars Chronicae De Unitate formali probatur 1o Unitas formalis est passio naturae realis sed natura realis dat a parte rei quod et unitas formalis, maior est certa ex Metaphysica nam non eget probatione et consequentia bene infertur. passio n. sequitur suam naturam et essentiam quod si a parte rei dat ipsa natura dabitur in illis unitas formalis.

Probatur 2o Ut n. supra vidimus unitas formalis nil est aliud quam indivisio rei in plura specie vel genere sed a parte rei in quaecumque individuo praeter differentiam numericam dantur genera et species v. G. in Petro dantur ratio animalis et ratio hominis quae ut de se patet non sunt divisa in plura genera vel species quod a parte rei habent istam indivisionem. Tunc ultra. sed haec indivisio cum negatio indivisionis est unitas formalis cum non possit esse unitas numerica quod a parte rei dat unitas formalis.

Pbr 3. Naa Humana v. g. sdm se n petit vnitem numericam qa sdm se n petit ee singularis go petit unitem formalem cseq pat. qa ois unitas aut e formalis aut materialis sive numerica.

3a Pars Chois qd sc: hae duae vnitates n distinguntur realiter inter se. Pbr. Vnitas formalis e passio naa sed ipsa naa n differt realiter a differentia numerica ceu individuali sed ois cum illa identificatur ut probatum e go nec unitas naam cseqnens distinguitur realiter ab vnitate numerica.

4 Pars pbr Fundta harum vnitatum q sit naa et singularitas distinguntur raone ratiocinata go et ipsae unitates eodem mo distinguentur inter se. Deinde vnitas formalis manet in statu abstractionis, vnitas numerica minime neq n. stare pt in illo naa statu cum naa in illo afferat negaonem omnium haeccitatum sive differentiarum individuantium. Ex his infertur.

Vnitatem illam formalem ijm hl naa a parte rei n ee unam numero sed multiplicatam qd clare pat. si n. unitas illa n differt realiter a dris numericis et hic ut constat plurimum multiplicentur, nrum e et illam multiplicari, vnde ulterius colligitur nec hanc vnitatem a parte rei ee eam et indifferentem ad plura ante oem mentis operaonem.

Chio 4a Hae duae vnitates ad constitutionem vrtis quidem presupponuntur, neutra tn earum sufficiens e, ut ab illa naa duarum formaliter vrtis. sed petitur alia q vocatur vnitas precisionis, hns solummo ee pro illum.

Haec Chio hl 3 Pres 1a De vnitate numerica qd requiritur pbr. naa q dr vrtis dl saltem poe multiplicari sdm modum cendi in illa, in inferioribus si darentur sed haec multiplicatio provenit ab vnitate numerica go ad constitutionem vrtis presupponitur unitas numerica.

De vnitate in formali pbr Chio. Fundtum vrtis formaliter sumpti e convenientia sive similitudo plurium in alij naa sed haec similitudo et convenientia oritur ex vnitate formali go ad vrtis presupponitur unitas formalis tanqm fundtum ma. constabit clarius infra. pbr mo. ois convenientia sive similitudo e in vna alij forma, si n. n cet vna alij forma n pt dari in alij convenientia sed haec convenientia n oritur ex vnitate numerica cum ex ea potius nascatur dria ijm convenientia go minor vera.

Quod Neutra sufficiat ad constituendum urte formaliter ptr. Et in pris de Numerica certum est, Illa n. cum careat omni communicabilitate et indifferentia ad plura inferiora neque constituere urte formaliter, de cuius ratione est unitas et aptitudo ad essendum in multis.

Quod nec formalis unitas sufficiat ptr. Unitas ij urte formaliter constituit in esse urtis est ita illi propria ut non possit competere singulari sed unitas illa formalis competit in singularibus quod non est sufficiens ad constituendum urte formaliter ma ptr. urte et particulari ut sic omnino distinguuntur imo et opponuntur quod unumquodque habet unitatem sibi propriam et alteri repugnantem, nam ut dicemus unitas urtis formaliter sumpti affert quandam communicabilitatem et indifferentiam ad plura quam certe in particulari habere non potest. ptr. mi. illa unitas competit naturae secundum se prout natura quaedam est. ac proinde illam perpetuo commitatur quod sicut ipsa natura competit singularibus cum quibus realiter est identificata ita non competet eis ista unitas.

Ptr. 2o. Unitas formalis multiplicatur in inferioribus ut sup. probatum est, Nec n. distinguitur haec ab unitate numerica quod si illa sufficeret ad constituendum urte utique illa unitas esset communicabilis multis et consequenter unitas generica multiplicaretur in species et specifica in individuis, unde omnes species animalis essent gratia et singula individua essent species quae plane nil absurdius. Et patet hoc quia omnia ista haberent illam unitatem quae ad constituendum urte esset sufficiens.

3a Pars ptr. Si n. non sufficit numerica nec formalis unitas quod alia dicitur poni per quam natura formaliter constituatur urtis et haec est unitas praecisionis. quod v. haec unitas sit tantum per illam ptr. Illa unitas tantum habet esse per illam cui repugnat existere a parte rei sed repugnat quod natura existat cum hac unitate praecisionis a parte rei quod haec unitas tantum habet esse per illam. ma pat. ptr mi. Haec unitas consistit in negatione singularitatis sed natura a parte rei non potest habere hanc negationem singularitatis quod neque potest a parte rei habere hanc unitatem praecisionis. mi ptr ex dictis.

ôm Vnitas idea nequit perfectè ea è completi nati, nisi quod perfectè et
rectè liberata à omni imperfectione à quibusdam contractionibus et hanc quam
ea è nihil hæc ultima rationi commiscet. Vnitas generis nihil includit
aptitudinem vel rationem diuidendi in plura individua quæ unitas nihil sic
et excludere diuisionem sed solam unitas perfectè excludit hanc diui
sionem quæ illa sola est generis nihil. Ergo in. diuisio in plura individua
è ratio formalis quæ illa sola affert hanc aptitudinem ea illa sola
excludit diuisionem. Denique Vnitas formalis de ij sup. è tollit hanc
diuisionem sed illam secum compatitur quæ è est generis nihil.
Circa hanc Vnitatem quæritur hic: Dubitant quam sit Oppositum
vel Negatione pura, ad quod dicitur Ex quod è sit pura negatione sed pri
uatione. Ratio è quia hæc unitas è in ipsis entibus quam ad suam negatio
ad è ad diuisionem in plura individua. De ij aptitudine è tenet è concordat
inter Auctores, nam sic: Ratio m. nati à ipsi rei unitatis secum generatim utitur. in.
v. hæc aptitudo hæc communiat nati bonitatis utitur. De hac re quæ res sen
tiamus sequentes indicabunt Christi.

Chri 5. Quia à ipsi rei est è prior singularitate nullam hæc
aptitudinem est sit in multis quæ realem identitatem è in Porphyrii.

Ori nati tribuit aliquem statum sic: est è prior singularitate in quibus illam hæc
aptitudinem ad è ratione in multis. Sed ipsi è ipsum sic
Supponit in. nam è à ipsi rei entitatem ad singularem et individuum deperdit
sed hæc suppositio è ordo falsa quia ut quod ea illa nihil. ipsi m. nati à ipsi
rei è in singularitate et nihil è in re quod è sit singularitas aut cum singularitate
identificatum quia ipsa statim nati in re extra singularitas è dat.
Improbatur in sit Porphyrii ordo ipsi ex ordo quod sup. cum Platone de genere
ipsi 2. Chri. Hæc aptitudo à ipsi rei in nati rerum est è Deitatem certitudi
aut generalis est ducit quam extrinsecum, nil hoc sit Dei quia et apti
tudo illa proprietas è, quod è sit Deitatem certitudi aut generalis ipsi, hæc
aptitudo è compatit nati existenti in singularitate quia è è Deitatem certitudi aut

proprietas. Ideo patet quia quidditatum entitate aut proprietas sic competit naturae in
genere statu regulari. ante patet. natura in singularibus est singularissima et indi-
viduum ergo non habet aptitudinem ut sit in multis per realem identitatem. Quod
v. haec aptitudo nec sit accidens quidam extrinsecum patet. Accidentia extrin-
seca conveniunt naturae ratione individuorum in quo est, homo n. v. g. est albus vel niger, quia
Socrates aut Plato est albus vel niger sed haec aptitudo secundum Tonsecam non competit
naturae ratione individuorum. ait n. naturam habere illam aptitudinem ut est prior in-
gularibus et individuis ergo non est accidens extraneum.

Chro 6ta. Natura a parte rei in singularibus existens nullam habet
ordinem aptitudinem ad essendum in multis per realem identitatem
nec positivam nec negativam nec proximam nec Remotam.

Haec Chro 4 constans probabilis recepta est inter Recentiores. an leijm v. probabilis
explicanda sit singulae aptitudines in Chro allatae et in prima aptitudo posi-
tiva est propensio quidam naturalis ad aliquid. ut lapis habet positivam aptitudinem
ad motum deorsum quia ex sua natura motivatur in illum ex signata scilicet gra-
vitate. Aptitudo v. negativa nil est aliud ijm quidam non repugnantia ad
alijm rem ut lapis habet aptitudinem negativam ad motum sursum quia
non repugnat illi ut ascendat sursum per alijm sibi factam impressionem
non tamen habet naturalem motivationem ad talem motum. Unde quando res inclinatur
naturaliter ad alijm rem ijm tamen per quod extrinsece sibi adveniens potest respicere
ad illam dicitur habere aptitudinem negativam sive non repugnantiam.
Aptitudo proxima est potentia libera et expedita ad actum. Aptitudo Re-
mota est potentia impedita ad aliquem actum. Exempl. utrique sit homo
qui si ordo liber est ad currendum dicitur habere aptitudinem proximam ad currendum
si v. catenis ligatus ~~[illegible]~~ incipit ad currendum quidem habet aptitudinem sed
remotam hoc est impeditam, idem est in ligno pat. ijndo n. lignum habet
calorem et siccitatem proxime aptum est ad formam ignis recipiendam, ijndo
v. frigiditatem habet remote aptum est ad eandem formam. His praeintellectis
patet Chro quod ad singulas partes.

In pr̄s q̄ naū à p̄te rei n̄ habeat aptitudinem possibilem ad cōdendum in multis.
Aptitudo possibilis ē naūtis ꝓpensio ad aliq̄d ꝓueniens ex ipsa rei naū sed naū
à parte rei n̄ hl̄ talem ꝓpensionem naūtem ad cōdendum in multis ḡ nec
aptitudinem possibilem, ma: et ꝯseq̄a pat. p̄tr mi. si naū hr̄et illam
ꝓpensionem naūtem hr̄et m̄ illam q̄ndo ēt in singularib sed tunc illam n̄
hl̄ ḡ minor vera. sequ. pat. qa q̄d competit alicui naūtr̄ competit
ei sp̄ in q̄cunq̄ statu reperiat. mi. pat qa naū q̄ndo ē in singularib est
plane impotens ad cōdendum in multis, cum n. ipsa identificetur cum singulari
dr̄ā et hoc ex sua naū afferat incommunicabilitatem naū quoq̄ eandem dicat
nullamq̄ habebit aptitudinem ad cōdendum in multis. Prevent Adversarij
naūm m̄ in singularib hr̄e aptitudinem n̄ ꝓximam sed remotam, ꝑ
singularibus cum q̄ identificetur impedit eam ne pōt pluribus communicari.
Sed ōa q̄ndocunq̄ repugnat actus tam naūtr̄ q̄m supernaūtr̄ repugnat m̄
oīs aptitudo tam remota q̄m ꝓxima, sed naū à p̄te rei in singularib
existenti repugnat m̄ supernaūtr̄ actus realis identitatis cum multis ḡ
repugnat ei m̄ oīs aptitudo tam remota q̄m ꝓxima. ma p̄tr oīs apti
tudo ē ꝓpt actum et ordinat ad actum tanq̄m ad finem ḡ q̄ndocunq̄ re
pugnat actus oīs m̄ repugnabit aptitudo, si n. n̄ pōt fōa ignis ulla rāe
in lignum introduci frustra ponerēt pōa alij sine ꝓxima sine remota.
mi: p̄tr si naū Petri v. g. pōt actu identificari cum multis hoc ita
fieri deberet ut vel naū Petri amitteret singularitatem et acquireret alias
singularitates vel q̄d naū Petri simul cum singularitate ꝑ Petri ꝑmisceret
cum alijs singularib ita ut faceret unam numero identitatem cum illis, sed
hec oīa implicant contradictionem ḡ nec supernaūtr̄ m̄ pōt naū à p̄te rei
existens cum pluribus identificari, q̄d p. implicet p̄tr naū ē realiter
eadem cum singularitate ḡ neq̄ illam amittere alias pōt aliq̄d cū sine
sua identitate et ꝯsequeat ēt et n̄ ēt q̄d implicat. Ex v. q̄d m̄ implicet
p̄tr Petrus n. ꝑ suam dr̄am numericam differt realiter ab alijs indi
viduis naū humanae ḡ n̄ pōt misceri cum illis ita ut efficiat unā numero
identitatem, differret n. et n̄ differret q̄d sane involuunt contradictionem.

Hæc ratio probat sufficienter ut patet a priori rei non dari aptitudinem positivam
nec positivam nec simpliciter, ut probat de aptitudine negativa de qua ut
in Christo dictum est, quæ fit etiam res. Si enim a priori detur aptitudinem
negativam inesse ei res fieri, sed non potest esse res quod est in singulari, sed neutro modo
quo nulla modo convenit res a priori rei aptitudo negativa ad identitatem realem
cum multis, ergo prior non enim ut prius convenit ei fieri esse, alias etiam illam
detur res et sanctus est quia hoc est falsum quod est id quod fieri. quod fieri:
quia res quæ convenient naturæ sibi esse convenient ut omnis contentis sub illa quod
fieri hoc aptitudo negativa convenit naturæ humanæ esse fieri, hoc est quod
cuiusvis convenit ut detur quod stricte sub illa, hoc est ad fieri esse. ergo
Dicitur quod cuiusvis in singulari quod ut fit hoc aptitudinem negativam ad
identitatem cum multis alias detur aptitudinem ad aliquid esse cuiusvis
ut oppositum, quod ita repugnat sunt rationes hoc aptitudinem ad creandum,
nec est hoc aptitudinem quod est in singulari quia est in illis in singulari
tertiam dicunt positivam aptitudinem ad rem quod potest esse repugnantiam
ad identitatem cum multis sive ut repugnantiam. obj. quod. Ergo est. quod hoc
habeat positivam aptitudinem ad existentiam esse repugnantiam ad hominis
existentiam quod ut quia est quod a priori rei habeat positivam aptitudinem
ad rem, habet ut repugnantiam ad identitatem cum multis quod ut habet
ut repugnantiam, alias dicunt duæ contradictoriæ simul esse. Ergo quia
habeat repugnantiam et ut habeat repugnantiam quod est impossibile.
Circa hanc aptitudinem negativam Adverte. Non illam hoc negare quia
est in priori ita quod nulla parte potest ei competere independenter ab illis
faciendum hoc quod non est possibilis in singulari quod illam habeat aptitu
dinem negativam ad creandum in multis, ergo quia recte dicit quia hoc talem
aptitudinem fit dependenter ab illis.

Cap. 7. Solo Responsio. Vide dicit non dari
a priori rei ante ocis operacion illis.

Hæc Chi manet probata ex dictis. Vide n. dicit dicit unitas fieri sunt
et aptitudinem ad creandum in multis, fit res unitas fieri sunt rei aptitudo
existit non a priori rei ante illis antem quod res vide dicit dicit a priori
ante ocis illis operacion. mirabile ex Christo 4 s. d. 6

Arg 5. Ex 5 Choch. p Sorta Platonis. Entia rerum sunt aeterna
sed non sunt entia in singulari ergo sunt aeterna ergo quod est singulare est
esse singulare entia sunt entia ergo entia sunt singu
laria. pri ma. ab aeterno rerum esse dicere hoc esse nihil revelat ergo entia
rerum non sunt aeterna. pri mi. Entia in singulari corrumpuntur ergo in sin
gulari non sunt aeterna. Respondeo. D. m. Entia rerum sunt aeterna quod ad
existentiam ergo m. fi. n. sola dos esse aeterna. Entia rerum sunt aeterna in
omnia ad aliquem concedo ma. ab aeterno n. fuit nec dicere hoc esse nihil
revelat, non ilaq entia rerum aeterna ex posterioribus fuerunt quia de ipsis
sunt aeterna veritas, ipsa opinio fundatur in existentia illius et sed
entitatis contingentia producitur facile ita ut in conceptu fuerit aeternae
entitatis producatur.

Arg 6. Ex 2. Non est singularitas habet predicata extraneitatis ergo distin
guuntur realiter anti. cum autem Ab. ergo. quod Deus n. si in re sunt unum et
idem impossibile est ut unum sit aliquid quod alterum non est. ant. v. pri. non est
communicabilis, singularitas non est communicabilis sed hoc sunt predicata ita
extraneitatis ergo non est singularitas habet predicata extraneitatis et ergo distinguuntur
realiter. Ex d. ant non est singularitas habet predicata extraneitatis quod
sunt a pri. rei ergo ant, quod omnis conceptus conceptus, hinc nihil sequitur
concedo ant. a pri. rei n. non non est communicabilis sed singularitas ma et cu
nemi ei communicabilitas hoc quod est abstracta a singulari.

Arg 3. Petrus et Paulus a pri. rei convenunt in natura humana ergo a
pri. rei habent unam naturam ergo a pri. rei non humana erit veritas habit.
pri ant Petrus est homo et Paulus est homo a pri. rei ergo Petrus et Paulus conve
nunt a pri. rei in natura humana. Ex quod ex convenientia non sit ei in
in aliquo uno ergo si Petrus et Paulus convenunt a pri. rei in natura humana
non humana erit una a pri. rei et sequitur erit veritas habit anti cum
Ab ex nacum, hic n. unitas sufficientem. Ex concedo ant et d. cum
ergo habent unam naturam a pri. rei positive ergo sequitur, habent unam naturam negative
aut similitudinaria concedo consequ. et dicere sicut Petrus habet naturam quod non est
divisa. Ex quod habet et entitatem ita et Paulus habet habere naturam et divisam

n̄ tn̄ seq̄t ex ea conuenientia q̄d hn̄t unam et eandem naām à p̄te rei
vel unam et eandem humanitatem ipsis eoēm sed hn̄t duas distinctas
humanitates, hoc ē duas distinctas entitates q̄ n̄ sunt diuisae in plura
ppria fōalia et cēntialia et raōe huius dn̄r Petrus et Paulus conuenire
in naā humana, sicut sc. Petrus hl̄ humanitatem q̄ n̄ ē diuisa in plures
cēntias ita et Paulus hl̄ talem humanitatem et sicut naā q̄ ē in Petro con
ueniunt p̄dicata cēntialia ita et naā q̄ ē in Paulo, n̄ tn̄ dn̄r conuenire
à p̄te rei, q̄si habeant unam et eandem numero naām ipsis eoēm q̄d ē hrē
unam naām positiue. sicut duo parietes albedine affecti dn̄r conuenire
in albedine n̄ qa habeant unam et eandem albedinem à p̄te rei existentē
hoc n̄ falsum ē, sed qa uterq̄ hl̄ similem entitatem, de q̄ eadem p̄dicata
cēntialia affirmant. Et hoc argtm̄ solet m̄ hoc mō pponi:

Petrus et Paulus à p̄te rei sunt similes in naā q̄ à p̄te rei hn̄t unam
naām, cseq. phi relaō similitudinis fundat̄ in Vnite. Ad q̄d Rndem mō
d° cons hn̄t unam naām negatiue secdo cseq̄m positiue ngō cseq̄m imo
ex hoc argto seq̄t q̄d Petrus et Paulus à p̄te rei n̄ ponūt hrē unam naām
positiue qa tunc n̄ ēent similes sed plane idem in naā q̄d et falsum ē
et similitudini contrariat̄.

2° Rn ad 2 argtm̄ secdo ans et d° cons q̄ à p̄te rei hn̄t unam naām
unite fōali concedit̄, Vnite p̄cisiōis ceu ppria urtis ngō cseq. Si dicat̄
q̄ naā a p̄te rei erit fōalit̄ urtis sigdem à p̄te rei hl̄ unitatem fōalem
ngō cseq̄a hoc n̄ unitas fōalis n̄ ē sufficiens ad constituendum fōalit̄
urte ut supra uisum ē.

Arg. 4. Naā humana v. g. in Petro ē à p̄te rei cum illo actu identifi
cata q̄ hl̄ aptitudinem negatiuam ut sit in illo m̄ à p̄te rei, cseq. pat.
ab actu ad poām. similit̄ naā q̄ ē in Petro ē realit̄ cum illo identifi
cata q̄ hl̄ aptitudinem negatiuam à p̄te rei ut sit in illo et idem dd de
alijs multis indiuiduis cum q̄b naā ē realit̄ identificata q̄ naā à p̄te
rei hl̄ aptitudinem negatiuam ut sit in multis q̄ erit urtis fōalit̄ à
p̄te rei.

Rx singulas naturas quae in singulis individuis sunt habere aptitudinem a parte rei ad cendum in illis singularibus in quibus requiruntur sed negatur quod haec aptitudo sit constitutiva universalis formalis, quia aptitudo universalis ut sic est ad cendum in multis, haec vero aptitudo tantum est ad cendum in uno individuo, quia et asserendum omnes istas aptitudines in unum congregatas non posse constituere universale formaliter, quia aptitudo universalis formaliter sumpta, consistit in indifferentia et respectu uniformi ad plura, istae autem aptitudines non respiciunt plura uniformiter et indifferenter sed una respicit hoc individuum et alia aliud. Ex quo clare patet naturam a parte rei non esse aptam ad cendum in multis. Et si fiat argumentum. Natura a parte rei actu est in multis ergo potest esse in multis consequentia patet ab actu ad potentiam. Rx negando suppositum quod una natura a parte rei sit in multis, natura enim quae est a parte rei in multis, non est una sed plures ut supra diximus, ad universale autem patet quod sit unum aptum inesse multis ut ex definitione constat. manet ergo sententia nostra firma. Universale scilicet formaliter non posse dari a parte rei independenter ab intellectu, nec de potentia dei absoluta quia haec est ratio formalis universalis quam DEUS auferre nequit nisi ipsa rerum destruantur essentiae.

DUBIUM 3IUM

Quaenam sint motiva intellectus ad formandum universale et an fiat universale per abstractionem intellectus agentis vel possibilis.

Primum motivum quod intellectus ad abstrahendam naturam a singularibus ducit, est quia ipse cognoscit duplex operationum genus. Unum operationum similium aliud dissimilium intellectus et moveri ad modum caeterorum animalium ratione carentium in quibus actionibus hominis brutis assimilantur, advertit enim homines ratiocinari videre, talia vero caetera animalia non facere adeoque agnoscit dissimiles operationes in homine ab operationibus brutorum et quia omnis operatio suum habere debet principium intellectus harum diversarum operationum diversa indicat esse principia. Operationum similium quidem ut in exemplo maneamus indicat esse ~~hoc~~ animalitatem quae est principium convenientiae et operationum similium, dissimilium vero indicat esse rationalitatem, quae duo principia operationum principium

[margin: ...ertit homines sentire]